

Морна е земята, моренъ е духътъ.
Не достигнахъ, братя, до уреченъ пътъ!

Само виждамъ въ мрака гарвани роякъ...
Никой ме не чака въ моя вѣченъ мракъ!

И кога унесенъ плаче духъ саминъ,
Шепне златна пѣсенъ, шепне Охридъ синъ.

ТРИТЪ МОРЕТА

Тѣ шепнатъ пѣсенъта сурова
На бойни, неспокойни дни,
И тя е пѣсенъ вѣчно-нова!
Звучатъ въвъ нея речи бранни,
Стократно ехо на войни
И кървави и непрестанни!

Не ти ли първи на Валхерна
Солена влага, Симеонъ,
Изпи, въвъ знакъ на клетва вѣрна?
И тъмнитъ талази морни
Предъ стѣпките на твоя тронъ
Шумѣха тихи и покорни.

И ти, орелъ съ крила високи,
Ти, царственъ ратникъ, Самуилъ,
Поведе войни тъмнооки.
И чуждитъ на мракъ и бури
Ти бѣ ги властно покорилъ —
Адриатически лазури!